

Тринадцята школа

славиться не своїм «екстремальним» номером, а випускниками

Ось такий дружний у 13-ій школі підколектив.

45 років тому гостинно відчинила для учнів двері Рівненська загальноосвітня школа № 13. Для історії це всього лише мить, а для багатьох поколінь випускників, ветеранів праці та нинішніх вчителів – незабутня подія. За всі ці роки тринадцята школа стала рідною домівкою тисячам маленьких рівнян, дала путівку в життя своїм випускникам, чимало з яких наслідували своїх мудрих наставників. Колишні учні тринадцятої повернулися до неї вчителями: у школі трудяться педагогами більш як десяток колишніх учнів, у тому числі й директор Михайло БСЛІК. Він радо розповів кореспонденту «7днів» про свій заклад.

Історія школи починається в грудні 1970 року, коли в новому мікрорайоні стартувало її будівництво. Над спорудженням школи трудилися не лише будівельники, а й увесь її майбутній колектив. Така злагоджена робота вже у вересні 1971-го, тобто менше ніж як через рік після початку будівництва, дозволила школярам сісти за парти. Цікаво те, що школа, коли б дотримувалася традицій, могла стати

нині рік школа була переповнена. У її стінах навчалось тоді 1785 учнів, і їхня кількість із кожним роком збільшувалась. Учительський колектив тих років нараховував 170 чоловік. Одного періоду тринадцята школа працювала навіть у три зміни. На одній паралелі назви класів закінчувались літерою «К». Нині тут 1165 учнів. Половина з них – діти з інших районів, які спеці-

Попри це середня наповнюваність класів – 31 учень. А все через те, що тут завжди з початку існування закладу першими намагаються впроваджувати освітні новинки. Так, коли в 1972 році школа перейшла на кабінетну систему навчання, було обладнано 33 навчальні кабінети, які відповідали найновішим вимогам того часу. Один із них – кабінет фізики, створений під керівництвом, без перебільшення, видатного рівненського педагога Ярослава Левшенюка. 13-та була першою, де зрозуміли, що майбутнє – за програмованим навчанням. Саме в цьому навчальному закладі був розроблений дешифратор коду, який давав можливість отримувати зворотний зв'язок і використовувати при цьому «прапрапрадідуся» сучасного комп'ютера – систему АМК-1.

Школа й сьогодні йде в ногу з

зу два профілі: наприклад, математика та історія. Методика бінарних класів директор Михайло Белік колись запозичив у донецьких освітян. Це наслідок ще однієї тутешньої традиції: у тринадцятій школі мають дружні стосунки з багатьма навчальними закладами України, з якими діляться своїми педагогічними надбаннями. Ділитися ж є кому і є чим. У школі працює 92 вчителі, з них 49 спеціалістів вищої категорії, зі званнями: «старший учитель» – 17 і «учитель-методист» – ще 17. Свого часу в школі працювали відомі заслужені вчителі України та Соросівські лауреати Я.Ф. Левшенюк, І.Л. Мізюк, В.Т. Маховий, Г.Т. Мовчан, Н.Л. Серветник.

Першим, кого не злякала цифра «13», був Микола Мовчан. У травні 1971 року його призначили дирек-

За останні 15 років на міських олімпіадах перемагали понад сто учнів 13-ї школи, на обласних – 36, а всеукраїнських – 3. Також переможцями конкурсів науково-дослідницьких робіт МАН стали: в місті – 38, в області – 28, в Україні – 5 її учнів. З числа вихованців школи є переможці та учасники турнірів юних істориків, біологів, фізиків, інтернет-олімпіад, конкурсів «Кенгуру», «Левеня», «Бобер», «Лелека». Школа – лауреат громадської акції «Флагмани освіти України».

та енергійного вчителя призначили заступником директора з виховної роботи.

У 2003-му Михайла Миколайовича покликали працювати методистом в управління освіти. Але через два роки він повернувся до своєї рідної школи, адже йому запропонували її очолити. За понад десять років роботи директором однієї з найбільших шкіл міста Михайло Белік зарекомендував себе висококласним керівником. Це загальна думка його колег. Сам же він каже, що це заслуга вчителів, починаючи з першої вчительки нинішнього директора – Євгенії Голик, уроки якої він пам'ятає досі, а також сучасного педагогічного колективу, який він згуртував навколо себе.

Одним із пріоритетних напрямків педагогів тринадцятої школи є робота з обдарованими дітьми. Михайло Миколайович мріє, щоб кожен випускник, який покидає

та нинішніх вчителів – незабутня подія. За всі ці роки тринадцята школа стала рідною домівкою тисячам маленьких рівнян, дала путівку в життя своїм випускникам, чимало з яких наслідували своїх мудрих наставників. Колишні учні тринадцятої повернулися до неї вчителями: у школі трудяться педагогами більш як десяток колишніх учнів, у тому числі й директор Михайло БЄЛІК. Він радо розповів кореспонденту «7днів» про свій заклад.

Історія школи починається в грудні 1970 року, коли в новому мікрорайоні стартувало її будівництво. Над спорудженням школи трудилися не лише будівельники, а й увесь її майбутній колектив. Така злагоджена робота вже у вересні 1971-го, тобто менше ніж як через рік після початку будівництва, дозволила школярам сісти за парти. Цікаво те, що школа, коли б дотримуватися хронології, могла мати номер 22.

– До 1971 року в Рівному 13-ї школи не було. Місто мало вже 21-шу школу, а фактично їх було лише 20, бо навчального закладу під номером тринадцять не існувало, – розповідає директор Рівненської загальноосвітньої школи №13 Михайло БЄЛІК. – І лише наш навчальний заклад отримав це для багатьох небезпечно екстремальне число. Особисто для мене воно – знакове, часто зустрічається в моєму житті, і тільки в хорошому сенсі. Щодо числа 13 для школи взагалі, то, як співається у нашому гімні: «А я її назву числом 13, хоч багатьох лякає це число», воно для нас щасливе, бо школа славиться нас числом, а випускниками.

Гордитися колективу справді є ким і чим. Уже в першій навчаль-

ний рік школа була переповнена. У її стінах навчалось тоді 1785 учнів, і їхня кількість із кожним роком збільшувалась. Учительський колектив тих років нараховував 170 чоловік. Одного періоду тринадцята школа працювала навіть у три зміни. На одній паралелі назви класів закінчувались літерою «К».

Нині тут 1165 учнів. Половина з них – діти з інших районів, які спеціально ходять чи й доїжджають до 13-ї школи. Бо в районі, закріпленому за тринадцятою школою, живуть переважно старші рівняни, тому школярів, щоб заповнити цей заклад на сто відсотків, не вистачає.

Збір піонерської дружини ім. Ю. Гагаріна. Фото з архіву.

ні завжди з початку існування закладу першими намагаються впроваджувати освітні новинки. Так, коли в 1972 році школа перейшла на кабінетну систему навчання, було обладнано 33 навчальні кабінети, які відповідали найновішим вимогам того часу. Один із них – кабінет фізики, створений під керівництвом, без перебільшення, видатного рівненського педагога Ярослава Левшенюка. 13-та була першою, де зрозуміли, що майбутнє – за програваним навчанням. Саме в цьому навчальному закладі був розроблений дешифратор коду, який давав можливість отримувати зворотний зв'язок і використовувати при цьому «прапрапрадідуся» сучасного комп'ютера – систему АМК-1.

Школа й сьогодні йде в ногу з часом. Тут навчають за такими сучасними педагогічними програмами, як «Росток» та «Інтелект України». Крім того, в школі є як профільні класи, так і бінарні. Тобто в одному класі домінують одра-

них класів директор Михайло Белік колись запозичив у донецьких освітян. Це наслідок ще однієї тутешньої традиції: у тринадцятій школі мають дружні стосунки з багатьма навчальними закладами України, з якими діляться своїми педагогічними надбаннями. Ділитися ж є кому і є чим. У школі працює 92 вчителі, з них 49 спеціалістів вищої категорії, зі званнями: «старший учитель» – 17 і «учитель-методист» – ще 17. Свого часу в школі працювали відомі заслужені вчителі України та Соросівські лауреати Я.Ф. Левшенюк, І.Л. Мізюк, В.Т. Маховий, Г.Т. Мовчан, Н.Л. Серветник.

Першим, кого не злякала цифра «13», був Микола Мовчан. У травні 1971 року його призначили директором школи № 13, і на цій посаді він працював до травня 1979 року. За роки його керівництва школа перетворилась на методичний центр для вчителів не тільки міста, а й області, її ж директор очолив освітянську галузь міста.

Наступним директором стала Лідія Савіна, яка доти працювала заступником. Настав час їй іти на заслужений відпочинок, і в директорське крісло Лідія Іванівна посадила свою ученицю, завуча Євгенію Сидоренко. Наступним керівником тринадцятої школи став її випускник Михайло Белік.

До школи в статусі вчителя допризовної підготовки юнаків він прийшов у 1994-му після закінчення Інституту інженерів водного господарства. Через рік вступив до педінституту, де здобув фах учителя математики. У 1998 році молодого

вчитель покликавали працювати методистом в управління освіти. Але через два роки він повернувся до своєї рідної школи, адже йому запропонували її очолити. За понад десять років роботи директором однієї з найбільших шкіл міста Михайло Белік зарекомендував себе висококласним керівником. Це загальна думка його колег. Сам же він каже, що це заслуга вчителів, починаючи з першої вчительки нинішнього директора – Євгенії Голік, уроки якої він пам'ятає досі, а також сучасного педагогічного колективу, який він згуртував навколо себе.

Одним із пріоритетних напрямків педагогів тринадцятої школи є робота з обдарованими дітьми. Михайло Миколайович мріє, щоб кожен випускник, який покидає шкільний поріг, обрав для себе правильну життєву дорогу, став справжньою людиною, патріотом своєї землі. Прикладом справжнього героя для школярів є випускник цієї школи Сергій Гулюк, який загинув у 2014 році в АТО. На будівлі школи про подвиг її випускника нагадує меморіальна дошка герою.

45 років – зрілий вік. Попри це тринадцята школа завжди молода, сучасна, постійно оновлюється. Її будівля виглядає ошатно й привітно, закликаючи перехожих зайти. Мабуть, таким і має бути життя сучасного навчального закладу – оснащеним новітніми навчальними технологіями, креативними педагогічними ідеями, наповненим добрими справами, цікавими подіями, хвилюючими зустрічами, мудрими вчинками, щирими переживаннями.

Ніла ВОВЧИК